materiál pro časopis OB 04/2008:

Legální špionáž

Občas je to střelba na slepo. Důkladná informační příprava však k modernímu orienťáku patří asi jako čipy nebo trac-trac. Jen zřídka se šampionát běží v panenském prostoru. Naopak - při využití všech dostupných zdrojů se často dá vytvořit docela funkční představa toho, co nás na trati bude čekat. A snížení momentu překvapení je zisk, který za tu námahu stojí. Letošní MS bylo z tohoto pohledu pro závodníky docela atraktivním rébusem, jehož řešení věnovali mnozí spoustu času a energie, a nezřídka docházelo až ke komickým situacím.

Bezpilotní letadélko a plán uzavírek komunikací

Městský sprint, to je úžasný cíl pro špionážní techniky všeho druhu. Existují plánky měst, letecké snímky. Letos se běželo v Prostějově a Olomouci. Naši závodníci upřeli svou snahu k finálovému závodu v hanácké metropoli. První úvahy o možném vedení tratí proběhly už při březnovém kempu ve Francii, kde byla ideovým tahounem Eva Juřeníková. S blížícím se MS v zádech pak Tomáš Dlabaja překreslil starou mapu z PWT do OCADu. Ano, je to šílenost, data už přece jednou existují... Jenže pořadatelé odmítli výpravám OCAD vydat a tak bylo jasné, že se řada světových hvězd-perfekcionalistů opět důkladně procvičí v kresbě. Ale všechno špatné je nakonec pro něco dobré - při aktivním překreslování vám v mapě neunikne ani ten nejmenší detail. Data pak posloužila pro masovou stavbu tratí a co nejzajímavějších voleb postupů. V týdnu před závodem pršely do našich e-mailových schránek návrhy z dílny jednotlivých nominovaných borců, často doplněné o komentáře k proměřeným postupům. Do prostoru také bylo vysláno bezpilotní špionážní letadélko... Sice jen obrazně, ale efekt byl podobný. Na webu se totiž vyhledávaly nejrůznější pohledy na místa v centru Olomouce a ty se přiřazovaly k místům na mapě. "Tyhle schody pokud možno nebrat, vypadají hodně prudce." Nebo: "Takhle vypadá tenhle most." Porovnáním různých digitálních map se zjistilo, že oproti stavu při PWT chybí jeden most - z hlediska volby postupu klíčová informace. Po nominačkách v Šumperku přiletěla i další konkrétní rada: "Mrkněte na ortofoto kde parkujou auta a kudy chodí lidi. To všechno taky zpomaluje." Postupem času se tak asi nenašel postup, který by mohl naše reprezentanty zaskočit. Stavitelé se o to pokusili dlouhou volbou na jedničku. A mnohé asi opravdu zaskočili. Jenže naši borci dokázali navíc odkudsi vydolovat plán uzavírek komunikací na 13.7.: "Našel jsem mapku omezení provozu v centru při finále. Dle značek to vypadá, že se poběží jen v centru a parku a ani by se nemuselo jít přes ty severní schody. Hodně značek je kresleno v severovýchodní části parku - že by hodně kontrol a kamer?" A tak se zpracoval i plán delšího přeběhu včetně čáry zlomu - když bude kontrola nalevo od pomyslné linie, vezmi levý most a naopak. Z toho pohledu byla důležitá i poloha startu, kterou však pořadatelé nechtěli přesně udat. V časovém harmonogramu se však objevilo malé okno, a tak nám část výpravy, která se účastnila slavnostního zahájení, stačila ještě telefonicky před naším vstupem do předzávodní karantény popsat přesnou organizaci arény... Sprint je o bleskovém rozhodování. A všechny tyto informace rozhodování usnadňují. Letošní trať však byla velmi povedená a i přes všechnu špionážní snahu nabídla řadu zajímavých momentů. Závodníci se rozhodně nenudili.

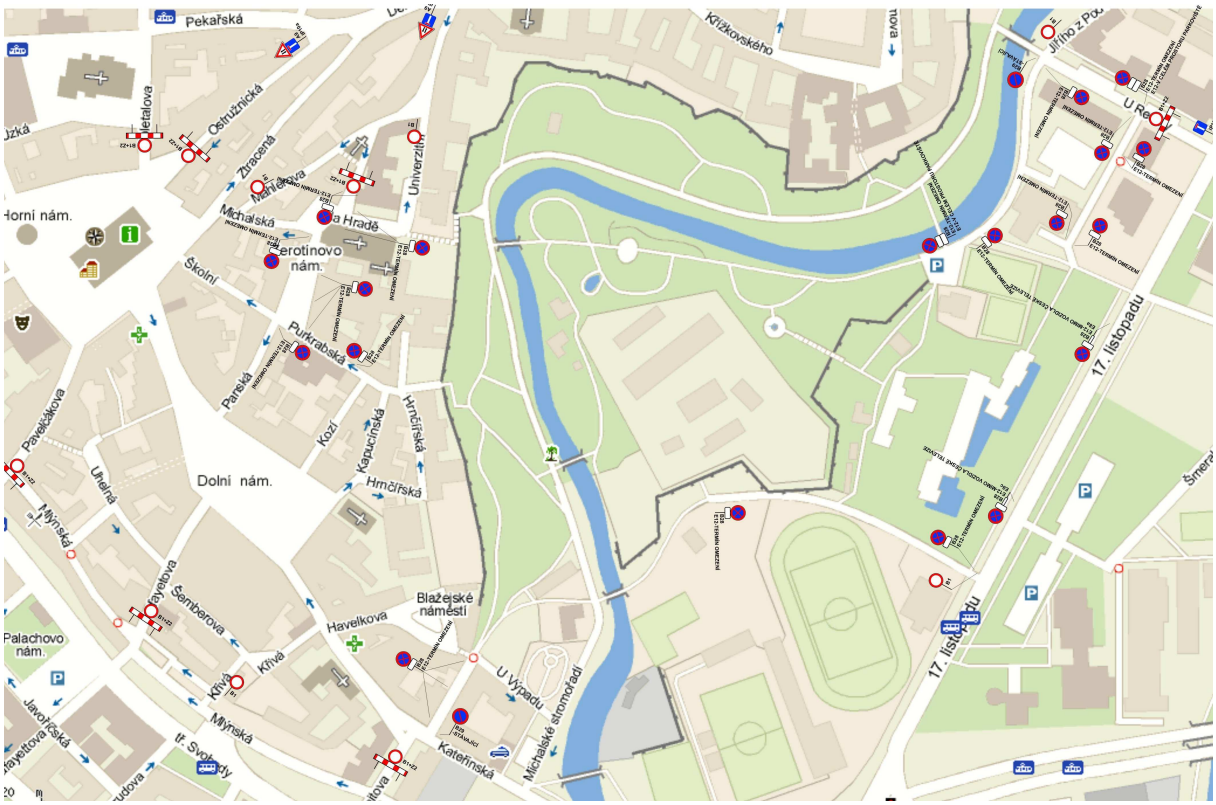

Plán uzavírek komunikací na 13.7. v souvislosti s MS v OB. Podle zákazů vjezdu a zákazu zastavení se dá jasně usoudit, kudy tratě povedou. Plánek objevil Honza Mrázek na webu olomouckého magistrátu.

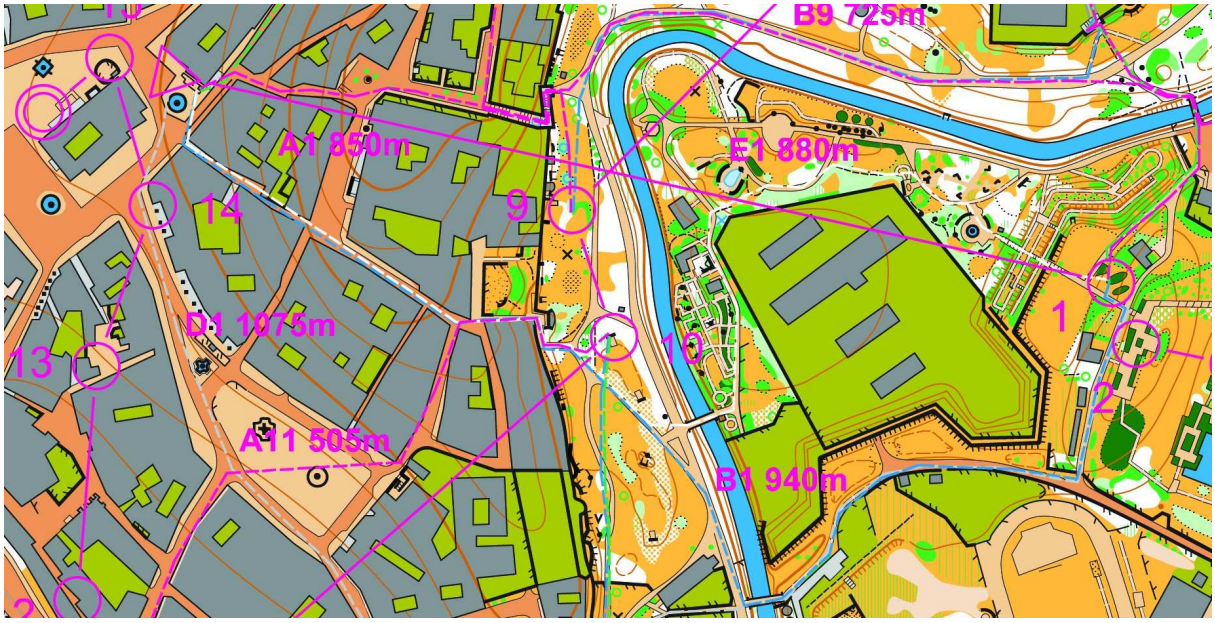

V jednom z návrhů tratí se objevil i tento proměřený postup na první kontrolu. Trefa téměř do černého...

Rysák v Žaketu

Právě když jsme byli plně zabráni do spekulací o podobě kvalifikačních tratí pro long, objevil někdo na webu ve WOC news nenápadný obrázek ukazující Petra Hraničku jak stojí v Žaketu

nad tiskovým archem. I přes nesmírné zkreslení jsou na něm patrné tři mapy. Jedna je evidentně finále sprintu v Olomouci. Ty druhé dvě jsou lesní a mohly by nás zajímat - vypadá to na Dalov. Tomáš Dlabaja, který long neběží, odbíhá na chvíli do své digitální laboratoře a než si stačíme probrat některé rizikové momenty, je na světě průmět zítřejší mapy na prostor závodu. Zajímavé postupy, které si připravil Michal Smola, jsou tak rázem zapomenuty a pro první kopcovitou část tratě zbývají zhruba jen tři varianty jak s prostorem naložit. Také je zřejmé, že v plošší, vegetační části mapy se bude odehrávat významná část závodu. Připravujeme se na přeběh pole z jedné části mapy do druhé a snažíme se představit si, jak asi oblast mapy Prameny vypadá po dvaceti letech. Diskutujeme o rozdílech v mapování podle mezinárodní normy a u nás. Na modelové mapce nebyly žádné podstatné rozdíly zřejmé - kromě místy vybělených odrostlých hustníků, hrubších vrstevnic a vynechaných světlinek, což jsou ale detaily... Trochu se mýlíme i v tom, že nečekáme, že se seběhne až na dno údolí - vždyť na modelu mapa také nevedla až dolů, navíc nám nebyly nabídnuté relevantní kontroly, například na zrádných srázcích. Po zkušenosti ze závodu už příště model budeme brát s rezervou...

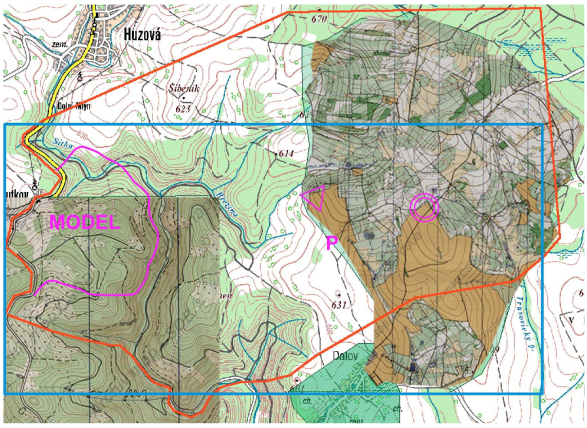

Naše původní představa o rozsahu závodní mapy pro LONG Q (modře).

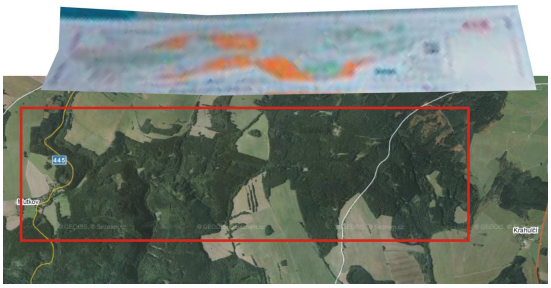
... a nevinný obrázek ve WOC news a jeho využití pro upřesnění lokalizace závodního prostoru - mapa je posazena trochu severněji než jsme čekali.

Skalní překvapení

Před middlem bychom potřebovali snížit nejistotu jako sůl. A nejsme sami. Většina týmů získala při nominačních závodech ve Žďárském potoce z terénu respekt. Jakékoliv legální špionážní metody však narážejí na bariéru hustých jesenických smrků. Sem tam se projedeme po hlavní silnici a hladovým zrakem se snažíme dohlédnout co nejdál... Většinou se usuzuje, že tratě při MS budou běhatelnější než při nominačkách - stavitelům zatím předpokládané vítězné časy docela vycházejí. Většina výprav se chlácholí tím, že to bude podobné, jako blízká mapa Mrtvý muž, mnozí nečekají ani tolik skal jako na Žďárském potoce... Do Staré

Vsi se přesunujeme den před závodem a rada před modelem bohužel musí znít "získat pocit z terénu a nefixovat se nijak na modelovou mapu". Tu totiž nemapoval ani nerevidoval nikdo z mapového týmu MS a tak byla z pohledu předzávodní špionáže naprosto irelevantní, ať už byla její kvalita jakákoliv. Tak difúzní terén se totiž dá pojmout na sto způsobů. A každá podstatná nepřesnost na modelové mapce podrývá závodníkovu předzávodní sebedůvěru. Proto jsme se pokusili alespoň namodelovat vedení tratí na prehistorické mapě Rabštejn, opět i s využitím rozklíčovaného obrázku tiskového archu z Žaketu. Postavili jsme několik variant tratí s parametry udanými v bulletinu. Díky tomu jsme trochu získali představu kam až se tratě mohou dostat a jaké typy postupů nás v kvalifikaci můžou potrápit. Výsledná trať se pak od našich nákresů nijak dramaticky nelišila... Pro úspěšné finále jsme takový model připravený neměli, z polohy startu a cíle však bylo zjevné, co se bude dít. Rozsah skalního města nás však, stejně jako všechny ostatní, překvapil. Na leteckém snímku narušovaly příkrov lesa jen vršky těch nejvyšších skalek, vše ostatní zůstalo skryto... Suma sumárum: první opravdu relevantní mapu pro middle dostali závodníci do ruky poprvé až na předstartu, skoro nic se nevědělo a závod tak kladl vysoké nároky na flexibilitu. Smekám před mistry.

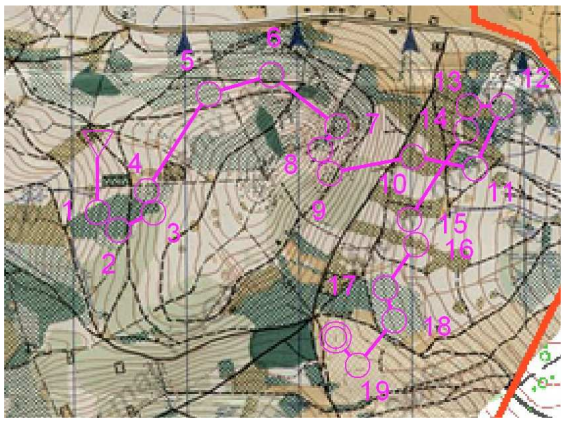

Jedna z našich variant kvalifikační tratě. Trefili jsme zhruba start, skály na kopci, přeběh příchodu do arény a pasáž v bažinách.

Stěžejní část finálového prostoru skrytá oku pilota a odhalená očima mapaře...

Volby do šuplíku

Naopak long byl závod, na který jsme se díky solidní starší mapě prostoru hodně teoreticky připravovali. Mapa Durana jasně naznačovala v čem by mohla spočívat obtížnost závodu - prudké kopce a významná členitost, umožňující zajímavé volby postupů. Jarní i červnové nominačky tak byly hodně zaměřené právě na zásadní volby postupu, včetně důkladné

analýzy, ze které pak vyplynula některá obecnější pravidla. Opět díky Evě se začalo i nad klasikou spekulovat už ve Francii, další vlna návrhů všech možných postupů začala kolovat po e-mailu v červnu. V průběhu MS jsme podle rozměrů mapy a polohy shromaždiště pochopili, že se poběží jen v jižní "nudli" a zaměřili se na její rozpitvání. Den před závodem jsme se byli projet po silnici vedoucí závodním prostorem, abychom viděli, jak moc se ten les od naší poslední návštěvy zazelenal. (Než jsme tam zahnuli, radši jsme si u sekretáře závodu ověřili, jestli je to opravdu stále ještě povolené...) Večer před závodem jsme pak na dataprojektoru procházeli různé postupy, počítali převýšení a hledali nejrychlejší přirozené koridory... Ze získaných rozhodovacích dovedností a znalostí nakonec při závodě nebylo potřeba použít téměř nic, to nás hodně překvapilo. Ale věřím, že to obecné se dá uplatnit stejně dobře i příští rok v Maďarsku.

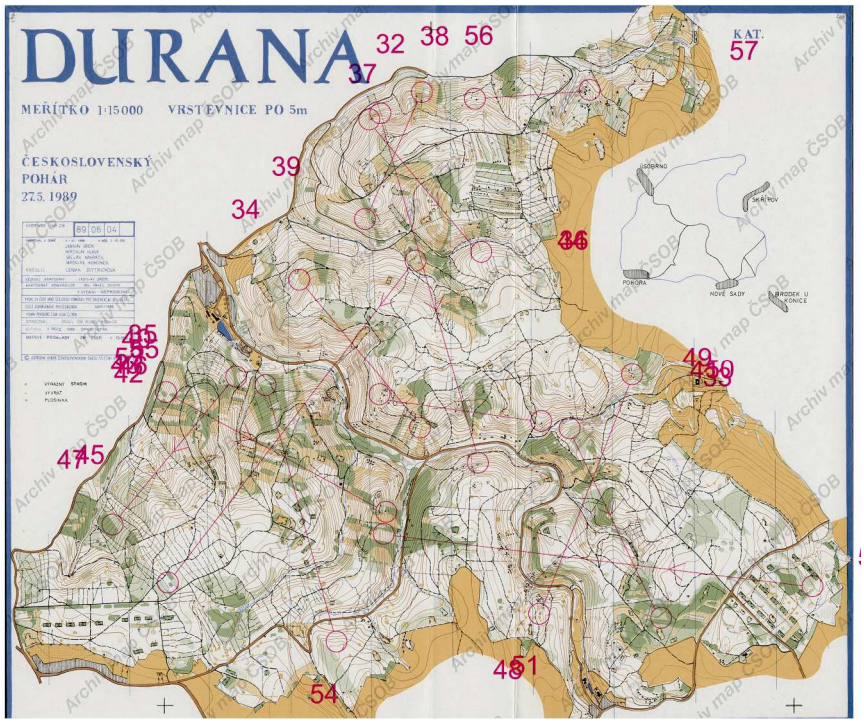

"Rozpracovaná" mapa Durana. V tomto případě postupy od Pavla Košárka.

Na večeři s předběžcem

Jak je vidět, legálnímu šmírování a spekulacím jsme věnovali spoustu času. Mnozí namítnou: "Vždyť se stačilo někoho zeptat!" Je to tak. Jenže my se neptali a nikdo nám nic sám od sebe nevyprávěl. Některé klevety se sem tam objevily, většinou se však dříve či později dostaly ke všem výpravám. Všechno podstatné se podařilo udržet pod pokličkou, a to je v našich podmínkách skoro stejně fascinující, jako tři české medaile. Pro dokreslení jedna momentka: Večer před middlem večeříme ve Staré Vsi u stejného stolu s jedním z kamarádů-předběžců, který trať dokonale zná. "Kdyby mě tady viděla Unni (*kontrolorka IOF*), tak mě zabije," bylo to jediné, co k nadcházejícímu závodu řekl. A pak jsme se bavili o něčem jiném - samozřejmě hlavně o orienťáku.

/Radek Novotný